

*GLASILO ZA * SALEZIJANSKO * SOTRDSTVO * LETO 1939 * 8

Francej

Poštnina plačana v gotovini

CESČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka raznamuje skupino; prva za njo opravilo, drugi dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V avgustu 1. 9, 7 — 2. 7, 24 — 3. 6, 3 — 4. 8, 28 — 5. 1, 14 — 6. 4, 6
7. 6, 9 — 8. 7, 19 — 9. 4, 2 — 10. 2, 10 — 11. 8, 12, — 12. 3, 30 — 13. 6, 26
— 14. 5, 15 — 15. 7, 20 — 16. 9, 8 — 17. 1, 17 — 18. 4, 23 — 19. 3, 29 — 20.
2, 4 — 21. 7, 13 — 22. 9, 5 — 23. 2, 21 — 24. 6, 1 — 25. 9, 22 — 26. 1, 16 — 27.
3, 11 — 28. 7, 25 — 29. 5, 27 — 30. 8, 18 — 31. 6, 15

Novi častilci: 12. skupina.

Grm Albina, Pirc Mihael, Bevk Marija, Bohinc Neža, Šivic Janez, Ilc A.

Naši umrli sotrudniki in sotrudnice:

Perovec Helena, Družmirje;
Oražem Ivanka, Ljubljana;
Pavlič Janez, Sp. Brnik;
Kalan Uršula, Škofja Loka;

Rešter Frančiška, St. Pavel;
Pavla dr. Bežičeva.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!
(300 dni odpustka.)

† Salezijanski pripravnik Stanko Poznič

V aspirantovsko družino na Rakovniku — to je med tiste, ki se pripravljajo, da stopijo v Salezijansko družbo kot bratje pomočniki — je 27. junija segla smrt s svojo neusmiljeno roko in utrčala najlepšo rožo — šestnajstletnega Stanka Pozniča. Bil je doma iz Bočne pri Gornjem gradu. Pred dvema letoma je prišel na Rakovnik, kjer se je z vso ljubeznijo oklenil don Boska in Marije Pomočnice. S kakšnim veseljem je pričakoval, da pojde letos v noviciat, pa je šel namesto na Radno naravnost k don Bosku v nebesa. Tako vsaj smemo upati, zakaj bil je res priden, delaven, požrtvovalen, zgleden in za vse dobro vnet fant. Prav posebno se je njegova duša lepo izbrusila v zadnji bolezni. Vdano in celo veselo je prenašal tudi najhujše trpljenje. Kako je bil srečen, da je celo med boleznijo

mogel skoraj vsak dan biti pri sv. maši in pri sv. obhajilu! Z glnljivo pobožnostjo je prejel sveto maziljenje in sveto popotnico. To vedo povedati njegovi dvajseteri tovariši, ki so bili navzoči pri tem svetem opravilu. Nobeno oko ni ostalo suho. Za slovo jim je rekel: „Z Bogom! Grem, da vas počakam pri don Bosku in pri Dominiku Saviu!“ Dominik Savio je bil njegova posebna ljubezen.

Pokojnemu Stanku se ni izpolnila goreča želja, da bi postal salezijanec. Bog ga je prej vzel k sebi. Zato bo pa v nebesih prosil Boga, o tem smo trdno prepričani, da bo obudil salezijanski poklic v tem ali onem fantu, ki bo velikodušno stopil na njegovo izpraznjeno mesto.

Dragi Stanko naj počiva v Gospodu! Spominjajmo se ga v molitvi! Užaloščenim staršem, bratom in sestram naše iskreno sožalje.

Skalnica

lovenci smo Marijin narod. O tem priča zgodovina od najstarejših časov do današnjih dni. Prva cerkev na slovenskih tleh je bila Mariji posvečena: Gospa sveta na Koroškem. In za Gospo sveto, ki je tako rekoč mati vseh slovenskih cerkva, je zraslo po naših gričih in dolinah nešteto Marijinih svetišč. Iz njih je v vseh časih odmevala slava naše nebeške Kraljice. Pri Mariji je naš narod iskal pomoči in tolažbe v svojih najbridkejših, najtežjih časih, ko se je zdelo, da ni več rešitve ne upanja.

Pa tudi Marija svojega naroda ni zapustila. Zaupanje vanjo je neštetokrat očitno in čudežno poplačala. O tem bi nam vedela povedati številna Marijina božja pota po Slovenskem: Višarje, Trsat, Brezje, Zaplaz na Dolenjskem, Mati milosti v Mariboru, Črna gora pri Ptuj, Šmarna gora, Žalostna gora, Rakovnik in še cela vrsta drugih... Sami svetli spomeniki slovenskega zaupanja v Marijo in Marijine dobrote do nas.

Najlepši med njimi, kakor biser v zlatem prstanu, pa je gotovo Sveta gora pri Gorici. Letos junija je minilo štiri sto let, odkar se je začela

ta sloviša božja pot. In začela se je na posebno Marijino željo. Leta 1539. se je Marija prikazala na Skalnici preprosti deklici, pastirici Urški Ferligojki. Ukazala ji je: „Reci ljudstvu, naj mi tukaj hišo zida in me milosti prosi.“ Mlada pastirica jo je z veseljem ubogala. Razglasila je ljudem Marijino željo in ljudje so začeli trumoma vreti na Skalnico. Tedaj je posegla vmes oblast in Urško zaprla, a kmalu se je izkazalo, da je bilo njeno pripovedovanje skoz in skoz resnično. Na mestu, kjer se je Marija prikazala, so najprej sezidali kapelico, nato pa veličastno cerkev, ki je bila že l. 1544. slovesno posvečena.

Odtistihmal se Skalnica imenuje Sveta gora. In slovenski narod že štiristo let roma k Mariji in jo prosi milosti, kakor je sama naročila. Marijino sve-

tišče na Sveti gori je bilo že dvakrat do tal porušeno — prvič za „prosvitljenega“ cesarja Jožefa II. (l. 1786.), ki je zatrl nešteto božjih potov; drugič med svetovno vojsko, ko je svetogorska Marija kot begunka prebivala v Ljubljani — toda vselej je še veličastnejše vstalo iz razvalin, zakaj ljubezen slovenskih src do Marije je močnejša ko sila časov. Zidovje se lahko poruši, a ljubezen je neporušljiva, kakor je neporušljiva Skalnica — Sveta gora — znamenje naše in upanje.

Za mesec avgúst se pripravlja veliko spominsko romanje k svetogorski Kraljici. Ob tej priliki se bomo Mariji zahvalili za vse neštete milosti, ki jih je podelila slovenskemu narodu s svetogorskega prestola. Prav posebno pa jo bomo prosili, da naj nas še tudi za naprej tako milostno varuje in čuva, kakor nas je doslej.

Štiri sto let na Skalnici,	delila si mu milosti —
Marija, rod te naš časti,	o daj, usliši prošnji glas,
štiri sto let v obilosti	še v ta pretežki, bridki čas

obrani nas, ohrani nas,
da bomo vse do konca dni
Marija, tvoji romarji.

Igra in zabava v don Boskovi vzgoji

Oglejmo si don Boska pri delu.

Boskov Janezek bi svoje mlade tovariše rad poučeval v krščanskem nauku. Kako naj si jih pridobi, da ga bodo poslušali? Igra se z njimi in jim kaže svoje umetnije. Otroci ga z veseljem poslušajo, molijo in so zmeraj bolj pridni.

Ko postane duhovnik, takoj poskuša, kako bi prišel v stik z otroki na cesti. Veselo se pomeša mednje in igra. Da bi prepričal kardinala Tostija o učinkovitosti svojega vzgojnega načina, se je nekoč celo v Rimu na trgu Piazza del popolo približal trumi na pol raztrganih dečakov, z njimi veselo zaigral in si jih tako popolnoma pridobil.

Na karmanjolski postaji čaka na vlak. Pred postajo se igra gruča razposajenih fantičev, ki jih vodi Mihec Magone. Don Bosko se jim neustrašeno pridruži. S tem pridobi Mihca zase in za nebesa.

Drug dogodek, manj znan, se je odigral v samotnem turinskem predmestju. V kotu neke ulice je okrog trhlega panja sedelo pet slabo oblečenih fantinov in glasno kvartalo. Na panju je ležal kupček drobiža. Tedaj se jim približa don Bosko.

„Kdo je ta duhoven?“ ga postrani ošine eden izmed kvartopircev.

„Rad bi nekoliko igral z vami,“ jim ne da do besede don Bosko. „Kdo dobiva? Kdo izgublja? Koliko imate na mizi? Nate, tu je moj delež!“ In položi na panj dva solda.

Fantje so se novega igralca kar razveselili, zakaj znal je kvartati, da je bilo kaj. Med igro pa don Bosko oprezno izprašuje svoje nove prijatelje in kmalu se prepriča, da so v verskih stvareh docela nevedni. Zato jih ljubeznivo povabi v Oratorij. Fantje so se vabilu radi odzvali. Začeli so prihajati v Oratorij, vzljubili so don Boska in postali pošteni krščanski mladeniči. Kot dober poznavalec mladih duš je svetnik pravil: „Kadar se hočem s kom srečati, mu moram iti naproti. Otroci niso nikdar tako odkriti in sprejemljivi kakor pri igri. Tedaj imam najlepšo priložnost, da jim globoko pogledam v srce in jih spoznam.“

Ako se nam posreči pridobiti otrokovo dušo, bomo v njem z lahkoto vžgali ljubezen do čednosti in učenja. Kdor si zna pridobiti otrokovo zupanje, bo lahko naredil z njim, kar

bo hotel. Zato je don Bosko želel, da bi vsi salezijanci, naj bodo predstojniki ali navadni nadziralci, preživljali odmore pri dečkih na dvorišču.

V prvih časih Oratorija so bili don Boskovi učitelji in pomočniki od jutra do večera pri dečkih. Don Bosko jih je pogosto opozarjal, kako je tako žrtvovanje važno za vzgojo mladine. Tistim, ki niso mogli razumeti, kako se morejo duhovniki in kleriki igrati z dečki na dvorišču, je pravil: „Čas, ki ga žrtvujem igranju z mladino, ni nikoli izgubljen!“

S tem se ustvarja v don Boskovem zavodu prava družinska domačnost, kjer se mladina počuti kakor doma.

Ravnatelj je kakor dober očka, drugi predstojniki pa so do svojih gojencev kakor starejši bratje. Vsi pa so povezani z vezjo prisrčne ljubezni in zaupnosti, ki se najbolj neprisiljeno kaže ravno v skupnih igrah in zabavah.

Mladina, ki se veselo zabava, igra, teka, skače, vpije in kriči, nosi v duši Boga, v srcu mir, v očeh pa neskalsen sijaj mladostne sreče. Kjer pa umre igra in onemi otroški smeh, tam le prepogosto izgine blesk iz oči, v srce se naseli nemir in v duši zazija črn prepad.

Zato je razumljivo, da se v don Boskovih zavodih tako pogosto najde napis: „Služite Gospodu v veselju!“

Vzgoja k samopremačovanju

Prvi namen zakona so otroci. Narava sama in božja postava pa vele-vata staršem, da naj vzgajajo svoje otroke, bodisi s potrebnimi nauki bodisi tudi z vajo, kako jim je krotiti svoja slaba nagnjenja. Z drugo besedo — navajati jih morajo k samopremačovanju. Ako se bodo tega navadili, jim bo življenje lažje in srečnejše.

Ne gre samo od sebe

Ne pride pa premačovanje kar samo od sebe, kakor zrastejo brki sami od sebe ali kakor pleša sama od sebe pride, marveč je treba dan za dnem vaje in neprestane vaje. Navajati otroke k vsakdanjemu premačovanju morajo starši začeti že tako rekoč od zibelke. Zlasti pa morajo posvetiti temu posebno pozornost tedaj, ko otroci pridejo k spoznanju. Dokler je železo vroče, ga lahko obdeluješ, ker je mehko; ko se strdi, bo kaj težko. Tekoče železo pa lahko vliješ v poljubne oblike in take oblike bo tudi obdržalo, ko se bo strdilo. Dokler je beton še mehak in svež, z lahkoto vriješ vanj črke in letnice, ko se pa strdi, je pa delo sila težavno. Otrokov srce je kakor mehko, celo kakor tekoče železo ali svež beton: kar vtisneš v njegovo srce, bo ostalo v njem;

ko ti otrok doraste, boš imel premnogo truda, ako boš sploh kaj dosegel.

Za človekovo srečo pa velja več dobro srce ko polna glava učenosti in umetnosti. Da človek zna biti zares človek, to je najvišja naravna veda in dobrina.

Gosli znamenitih umetnikov so jako drage, ker prelepo zapoje, četudi največja roka z lokom potegne preko strun. Pojejo pa lepo zato, ker je toliko lepih zvokov pretresalo žilice, vlakenca lesa, da so se polagoma navadile na lep odzvok. Tudi človekova narava je taka, da se dá uglasiti na lepe zvoke, četudi kdaj nevšečna roka dregne vanjo: tedaj se ne bo odzvala s hreščočim zadirčnim glasom, marveč prijetno, lepo, ljubeznivo. Vse to se pridobi le z vajo v zatajevanju. Na goslih le tisti zna lepo igrati, ki se je dolgo in že od mlada pridno vadil; brez dolge in potrpežljive vaje bo le goslač, nikdar pa umetnik goslar.

Najboljša šola: življenje

Za samopremačovanje ni potreba posebnih učnih ur, kakor jih je treba za gosli ali klavir, ampak se naučiš kar spotoma, ali bolje: življenje samo te uči. Na primer: ko se ti vezalke pri čevljih zavozljajo, tedaj ti vzkipi

Rakovnik v slikah: Z romanja študentov k sv. Emi na Koroško. Od leve proti desni od zgoraj navzdol: Pri gosposvetskem prestolu. — Pred cerkvijo v Krki. — Na Osojskem jezeru. — Na Vrbskem jezeru. — V Celovcu. — Na poti domov.

v mladi duši jeza, da bi kar s silo odtrgal. Pa ne! Prav tedaj je prilika, da se vadiš v premagovanju. Mirno in potrpežljivo in z dobro voljo razvezuj, poj si vmes, pa boš razvezal in še v potrpežljivosti se boš vadil, kar je za življenje mnogo važnejše,

kakor pa da se naučiš igrati na goslih ali na klavirju.

Kako lepa prilika za zatajevanje je pri jedi! Ta želodec! Koliko žrtvujejo zanj! Vse mu streže in služi. Nekaterih živalic ni drugega kot trebuh, niti glave nimajo. Požrešnost je prav huda

napaka pri otrocih, zato jo je še posebno treba krotiti. Vzgojeslovci pravijo, da se človeku, ki se zna zatajevati pri mizi, na primer, da si manjši kos izbere, in da ne hlasta po jedi, to celo na zunaj pozna. Na obrazu in krog ust dobi posebno mil izraz in je v družbi kaj zaželen. Indijanci verujejo, da z jedjo pridejo v človeka zli duhovi. Pa je menda vsaj v tem smislu res, da kdor se ne premaguje, ga zaslužnijo strasti — zli duhovi, da jim je pokoren hlapec.

Kolikokrat se pripeti, da pride otrok ves vroč domov ali je kje na potu, pa zagleda hladen studenec. Kako zahrepeni po vodi! Ne boš mu pustil piti, ker bi mu utegnili škodovati. Dopovedati mu moraš, da se je treba zaradi višjih dobrin odpovedati za nekaj časa vodi in ne sme piti, dokler se ne ohladi. Vadiš ga v zatajevanju.

Prilik je vsak dan na pretek, samo porabiti jih je treba.

Vse sile v službo dobrega

Človek je vso zunanjo naravo prejel od Stvarnika v svojo službo. Kako jo je že obrzdal, koliko njenih sil je že porabil! Pa kaj mu pomaga vse to, ako pa svoje notranje narave ne zna krotiti in je vpreči v višjo službo — duše! Sile, nagnjenja, strasti v človeku so kakor naravne sile. Ogromne množine elektrike so v ozračju, v oblakih; kako silna moč je v vodi, ki pada v velikih množinah navzdol. Ako so te sile neobrzdane, mu vse razbijejo in uničijo, ko jih pa obrzda, mu sijajno služijo.

Veliki zločinci niso bili koj od mlada taki; postali pa so, ker se v malem niso premagovali. Strast se je krepila in zahtevala vedno več, dokler jih ni privedla tako daleč. Če bi jo bili krotili od mlada, bi bili postali gospodarji samih sebe, gospodarji v svoji hiši in bi bili človeštvu v velik prid.

Mlad človek je kakor isker konj. Hrska, rad bi naprej, čeprav ne ve kam. Močno ga moraš držati na vaje-

tih. Treba mu je dopovedovati, da ni sam na svetu, zato mora imeti ozir tudi na druge, sicer bo prišlo neizogibno do trčenja. Po cestah moraš desno voziti, ako hočeš mirno naprej, da sam sebi in drugim ne povzročiš škode. Tako se mora človek držati v življenju pravil, ki jih podajata naravna in božja postava ter ljubezen. Tako je omejena človekova samovolja. Prilagoditi se mora drugim, okolici, saj je še celo živalim narava dala, da se prilagode okolici. Barva ptičjih jajčec je prilagojena obdajajočim jih predmetom, da jih bistro oko roparic ne opazi. Jerebica, štrjanček se ujemata v barvi z okoljem, v katerem prebivata. Tako se mora tudi človek prilagoditi okolici, sicer ga uniči, izloči.

Kakor rože, kakor trte...

Brez premagovanja človek nič ne doseže v življenju. Vsako junaštvo, vsaka ljubezen zahteva premagovanja, žrtve. Prav zato pa je treba zlasti mladega človeka navajati na premagovanje, da zatre svoje napake, bodice, ki bi utegnile v življenju biti kaj neprijetne drugim ljudem. Na debelecu mladega drevesa poženejo močni poganki, pa jih porežejo ali potrgajo, ker bi sicer pili moči drevesu in bi se krona ne mogla bujno razrasti. Tudi rožo obrežejo, obstrižejo ji veje, da bo lepše cvetela; in trto, da se ne razbohoti in ne zdivja, potem bo obrodila, sicer ne bo. Pa se trta solzi, kakor da jo boli, pa vendar jo je bilo treba obrezati, sicer bi ne bilo sadu. Tako je tudi z mladim človekom: navajati ga je treba na zatajevanje, sicer bo rastel kakor divjak v hosti.

Tudi Jezus je tako lepo povedal: Ako zrno, ki je padlo v zemljo, ne umre, ne bo obrodilo sadu (Prim. Jan 12, 24). Umreti pa tu pomeni zatajiti samega sebe.

Starši! Ali hočete imeti dobre, poštene otroke, ki vam bodo v veselje in bodo v življenju kaj dosegli? Navajajte jih, pa zarana, na samopremagovanje!

Slike z Japonskega

Bogoslovec Avguštin Antolin popisuje svoje delovanje v tokijskem predmestju, v Mikavažimi.

Tokijo, 20. V. 1939.

Prečastiti g. urednik!

Morda si sedaj že mislite, da sem se prav pošteno skujal, ker se Vam nisem tako dolgo oglasil in niti odgovoril na Vaša dosedanja pisma. Pa ni res. O kako zelo rad bi napisal nekoliko vrstic Vam, prečastiti g. urednik, in vsem ostalim cenjenim misijonskim prijateljem v domovini, toda čas mi je vedno tako zelo odmerjen, da res ne utegnem. Danes sem pa vendarle poslal vse skrbi in vse posle na izprehod in tako se morem nekoliko pogovoriti z vami, ki molite za nas misijonarje, se žrtvujete za nas in nam pomagate.

Veliko bi Vam lahko napisal, a niti ne vem kje naj začnem. Zato Vam bom napisal kar tako „po domače“, kar mi bo srce od trenutka do trenutka narekovalo. Saj vem, da Vas zanima vse, kar se godi na Japonskem, v deželi cvetočih češenj, krizantem, vzhajajočega sonca in velike draginje radi dvoletne vojne s Kitajsko.

Številke tudi nekaj povedo...

Ne ustrašite se, ker začnem s številkami, pozneje bodo prišle na vrsto bolj zanimive reči. Toda tudi številke imajo svojo vrednost in nekaj povedo. Kaj ne, da bi vsak bralec Sal. vestnika daroval misijonom par tisočakov, ako bi imel v žepu 100.000 din, namesto

da jih ima le tri, štiri ali pa morda niti enega ne. Torej številke imajo svojo vrednost in nam pokažejo golo resnico, reči, take kot so in ne kot bi morale biti.

Japonska, ne da bi štel Korejo in Formozo, šteje sedaj čez 82 milijonov prebivalcev. Naj omenim tukaj mimogrede, da je vzrok kitajsko-japonske vojne prav v velikem množenju japonskega prebivalstva, ki doma ne more najti zadosti riža za vsakdanje življenje. Katoličanov na Japonskem je pa le okrog 113.500. Torej na enega katoličana pride povprečno 720 poganov. Na Japonskem deluje sedaj 330 misijonarjev, tujih in domačih; tako pride na enega misijonarja čez 248.000 poganov. Kdaj bo eden sam misijonar mogel izpreobrniti toliko duš? Morate vedeti, da so razmere za izpreobrnjenje na Japonskem zelo težke in da število katoličanov zelo počasi napreduje, lansko leto na primer samo za 1.631 duš.

Zato morete razumeti, kako zelo so se razveselili misijonarji in vsi katoličani na Japonskem, ko je bilo mesca marca posvečenih 18 novomašnikov domačinov; 10 jih je pa prejelo subdijakonat, a od teh je samo 5 Japoncev, drugi pa smo salezijanci inozemci, ki obiskujemo Tokijsko veliko seme-nišče. Osemnajst novih, mladih moči je vstopilo v vinograd Gospodov, kjer bodo delovali za reševanje duš svojih bratov in sester. Ker pa milost izpreobrnjenja zavisi le od božje milosti, zato vi tam daleč, v ljubi domovini, molite, veliko molite v ta namen, da

Pagoda v Horyuži blizu mesta Nara na Japonskem. Bonci sede, pojejo in igrajo svete pesmi, svečenice pa plešejo sveti ples

bo ljubi Bog poslal to milost neizmer-
nim množicam na Japonskem, ki še
tavajo v temi poganstva.

Pomislite kako velikansko delo čaka
misijonarje. Poglejte še enkrat številke,
ki se vam jih prej napisal. Številke
vam bodo nekaj povedale...

Brezno ubogih...

S takim naslovom opisuje letošnji
Misijonski koledar en del Tokijskega
mesta. Prav v tem delu Tokija imamo
salezijanci župnijo z raznimi dobro-
delnimi napravami: vsakdanji mladin-
ski dom, skavte, otroški vrtec, zdrav-
niški dispanzer, večerno šolo, i. t. d.
Vse to ogromno delo leži na ramah
treh oseb: g. župnika, enega klerika
in enega sobrata pomočnika. Lansko
leto pa radi pomanjkanja osobja, niti
stalno klerika ni bilo, zato so gg. pred-
stojniki določili mene, da sem hodil

pomagat g. župniku ob vseh praznikih
in prostih dnevih, ko ni bilo šole.
Težka naloga! Župnija, ki se imenuje
Mikavažima, je oddaljena od nas 20
km; nadalje sem moral predpoldne
sam obiskovati bogoslovje v semenišču,
popoldne pa poučevati doma modro-
slovce fiziko, kemijo in prirodopis.
V Mikavažimo sem šel vsaj dvakrat
na teden: v četrtek popoldne in v so-
boto popoldne, tako da sem ostal kar
tam vso nedeljo. V počitnicah sem pa
bil stalno tam. Za potovanje sem po-
rabil vedno vsaj eno uro tja in eno
uro nazaj, vozil sem se z električnim
vlakom. Moja opravila so bila: voditi
mladinski dom, poučevati katekizem
majhne katoliške otroke, poganška de-
kleta od 10 — 16 leta, bil sem cer-
kovnik, organist, i. t. d. Ko sem bil
tam, sem moral imeti navadno tudi
vsak dan pol ure govora za fante in

Japonska mamica moli pred domačim oltarjem, na katerem so razvrščeni razni bogovi. Tak oltarček se najde skoraj v vsaki poganski hiši.

deklice, ki prihajajo v mladinski dom. Omenim naj, da so naši mladinski domovi na Japonskem mešani in v nje prihajajo večinoma poganski otroci, kajti misijonar mora skrbeti za duše vseh. Zato si morete misliti, da je delo v takih mladinskih domovih zelo otežkočeno, vendar pa obrodi zelo lepe uspehe.

Brezno ubogih! Mikavažima je delavski del mesta. Hiše se stiskajo ena k drugi, kot bi hotele skriti svojo revščino. V mladinski dom prihaja dnevno čez 300 otrok. Tu se zabavajo in na znak zvonca se zberejo v veliki dvorani h govoru, k pripovedovanju,

kot pravimo tukaj. Eden izmed misijonarjev ali kdo drugi pripoveduje otrokom lepe zglede, jih navaja k dobremu, jih uči lepega vedenja in počasi preide tudi na verske resnice, jih lepo razloži, in tako se otroci naučijo posredno vseh resnic katoliške vere. Kdor prihaja eno leto v mladinski dom k pripovedovanju, ta ve že toliko o katoliški veri, da bi mogel prejeti sv. krst. Lansko leto med počitnicami sem preživel cele tri mesece med otroci, z njimi sem se igral v strašni vročini, z njimi se veselil in trpel ter jim vsak dan ob štirih pripovedoval in sem se tako na lastne oči prepričal, koliko velja tako poučevanje. Otroci se niti ne zavedajo, niti njih starši, kako jih misijonar vodi proti resnici, na pot življenja. Kar največ velja, je pa to, da otroci spoznajo, da misijonar

ni dobička željen tujec, ampak da je njihov prijatelj. Ko bodo dorasli, se bodo spomnili na lepe dneve, ki so jih preživel v mladinskem domu; in v težkih življenjskih borbah, v dneh razočaranja in trpljenja se bodo vrnili k misijonarju, k dragemu prijatelju v mladostnih dneh in zaprosili bodo za vodo, ki bo umila njihove trudne duše in jim vlila mir v razočarana in nemirna srca.

Nambu

Fant petnajstih let, lansko leto je končal meščansko šolo. Prvič sem ga

videl v juniju, ko je skočil na dvorišče čez dva metra visok plot iz desk. Za njim je pridrvela truma fantov, kakih petnajst. Igrali so se skrivalnico“, kričali in se prepirali; kdor se jim ni umaknil s poti je moral hočeš nočeš leči na asfaltirano dvorišče. Ko so se zbrali v nekem kotu, da bi določili, kdo bo iskal, sem se jim približal in se postavil v krog, kot bi se tudi jaz hotel igrati. Toda niso me hoteli sprejeti. Nambu mi je celo dejal, da tujec nima nič iskati med njimi in da naj se ne vmešavam v njihove zadeve. To je bilo proti vsaki japonski vljudnosti.

Naslednjega dne so spet prišli. Povabil sem Nambuja, da bi igrali žogo.

šel vsak dan v mladinski dom.“ Ko je izgovarjal te besede, sem opazil, da mu je v očeh žarel poseben žarek veselja.

In res Nambu je začel redno prihajati s svojimi tovariši. Kmalu so začeli prihajati tudi k „pripovedovanju“ in so postali najboljši mladinci. A to še ni vse. Nambu in njegova četa so privedli še veliko drugih fantov - divjakov, ki so sedaj cvet mladincev v Mikavažimi. Sedaj je Nambu postal pravi lovec svojih tovarišev, ter jih vodi na pot resnice. Sam je še pogan, toda, ako bi mu starši dovolili, bi takoj postal katoličan. Privedel je v mladinski dom celo sinove bonca, ki je zelo proti katoliškemu misijonu. Nambu

Spomnite se naših novomašnikov v misijonih

Že zadnjič smo poročali (Vestnik str. 102), da bo v teku enega dobrega leta 5 slovenskih salezijanskih misijonarjev posvečenih v duhovnike. Takrat smo se zmenili, da bomo poslali **vsakemu lep novomašni dar**. Nekateri sotrudniki in sotrudnice so se že odzvali. Tako je Mohorjeva knjigarna v Celju podarila v ta namen 5 izvodov lepe Cajnkarjeve knjige „Luč sveti v temi“.

Ne pozabimo naših misijonarjev in napravimo jim malo novomašnega veselja! Preberite še enkrat, kar smo napisali v zadnjem Vestniku, str. 102!

Sprejel je, toda le pod pogojem, da bom na eni strani sam, na drugi strani pa njegova mlada četa. Seveda sem jaz igro vedno zgubil. To je tako razveselilo Nambujevo četo, da je prišla večkrat igrati žogo z mano in tudi z drugimi. Vendar se „divjaška četa“ ni hotela poboljšati. Razgrajali so za 1000 drugih, se prepirali z drugimi mladinci in jih tepli.

Prišle pa so počitnice in takoj v začetku se mi je nekoč približal Nambu ter me prav vljudno vprašal: „Učitelj, kam boste šli na počitnice?“ „Nikamor,“ sem mu odgovoril. „Ves čas bom tukaj; se bomo še igrali, čeprav bo vroče. Kam boš pa ti šel?“ „Tudi jaz ne bom šel nikamor, zato bom pri-

se je iz divjega volka spremenil v pohlevno ovčico, ki želi piti vodo iz studenca življenja. Molite, da bo njegova iskrena želja uslišana.

Cvetka

Pravkar sem končal s poučevanjem krščanskega nauka pri katoliških otrocih in stopil na dvorišče, kjer so se katoličani v gručah pogovarjali. Bila je nedelja. Tedaj se mi je približalo okrog 10 deklic od 10 — 15 let. Prav vljudno so me pozdravile, se priklonile in ena, ki sem jo že večkrat videl v mladinskem domu, me je vprašala: „Gospod učitelj, ali bi nas hoteli nekoliko učiti krščanski nauk? Rade bi

Japonski bonze moli svoj „rožni venec“, pred sabo ima verske knjige „sutra“.

postale katoličanke.“ „Kaj si vsega ti otroci ne izmislijo,“ sem si mislil, „saj ni mogoče, da bi mogle resno misliti na izpreobrnitev, ko se jim bodo starši gotovo protivili.“ Vendar sem jim dejal: „Pojdite h g. župniku, on vas bo učil!“ „Smo že bile pri njem in on nas je poslal k vam,“ mi je dejala Cvetka, tako je bilo namreč ime deklici, ki me je prva nagovorila. „Gospod, dajte, poučite nas! Mnogo ne bo treba, ker že precej znamo, saj vsak dan prihajamo v mladinski dom in k »pripovedovanju«.“

Priporočil sem jih Mariji Deviči in začel s poukom. Kmalu sem se prepričal, da imam pred sabo katehumene, ki bolje poznajo katoliške resnice, kot mnogi katoliški otroci. K pouku so prihajale skoraj vse redno in ob nedeljah tudi k sv. maši. Toda po velikih počitnicah se je njihovo število zmanjšalo za polovico. Pred Božičem jih je bilo pet pripravljenih za sv. krst, a starši so se trdo ustavljali. Le dva dni pred Božičem je Cvetka prinesla g. župniku pismo dovoljenje od svojih staršev, da lahko postane kristjana.

V ta namen je veliko molila pred Marijinim kipom in končno bila uslišana. Na sveto noč ji je novorojeni Rešenik prižgal luč svete vere ter prišel tudi sam v njeno srce. Popoldne na Božič, sem ji podaril rožni venec, ki so mi ga poslali dobrotniki iz domovine. S solznimi očmi se mi je zahvalila, in ko sem ji razložil, od kod sem ga dobil, mi je obljubila, tudi, da bo molila za misijonske prijatelje, ki se nahajajo v daljni Jugoslaviji.

Korejec ...

V Tokiju se nahaja tudi precej Korejcev. Navadno so delavci, ki

opravljajo najnižje posle. V naši župniji v Mikavažimi jih je tudi nekoliko izpreobrnjenih. Naj omenim, da so Korejci zelo vneti katoličani, ko se izpreobrnejo. Nekega večera mesca julija sta prišla v župnišče dva Korejca. Enega sem že poznal. Bil je čevljar in katoličan, imenoval se je Ko. „Gospod učitelj, vam ugaja glasba? Seveda, radi igrate na klavir in tudi požete radi, kaj ne? Ta moj tovariš tudi ljubi glasbo in zna igrati. Ako hočete slišati korejske popevke, vam jih prav rad zapoje in zaigra na harmonij.“ Tako mi je veselo pripovedoval Ko. Peljal sem ju k harmoniju, toda kmalu sem se prepričal, da moj novi prijatelj Kiu zna igrati le z enim prstom in k večjemu največ tri korejske pesmi. Vendar sem ga povabil, da naj še pride. Prišel je še večkrat, se seznanil tudi z g. župnikom, začel se je učiti prav pridno katekizma in za Božič je bil krščen. Tudi njemu je Božje Detece prižgalo luč svete vere.

Podaril sem tudi Kiu-u rožni venec iz domovine. Po štirih mescih me je prišel obiskat ter se mi s solznimi

očmi zahvaljeval, da sem mu pomagal na pot resnice. Bog daje milost, komur in kadar hoče. Kot sem že prej omenil, v ta namen tudi veliko molite v domovini. Naj v veliki Japonski zavlada Kristus, Kralj miru in sreče, Kralj ljubezni in veselja!

Morda sem Vam preveč napisal. Toda to naj bo za plačilo za moj dolgi molk. Ne vem, kdaj Vam bom mogel še kaj pisati, Obljubljam pa Vam, da kljub temu ne bom pozabil slovenskih misijonskih dobrotnikov. Prosim tudi,

da Vi ne pozabite svojega misijonarja, ki se nahaja najdalje na vzhodu, ki dela, trpi in se žrtvuje za zveličanje duš. Iz srca bom hvaležen za duhovne darove, za molitve in tudi gmotno podporo bi hvaležno prejel, ako bi se našel kak dobrotnik. Toda Japonska je tako daleč..., da se je malokdo spomni...!

Prejmite srčne pozdrave v Gospodu.

Vam vdani

Antolin Avguštin

Iz naših zavodov

MURSKA SOBOTA

Meseca marca smo imeli v Martinišću imeniten obisk. Gospod minister Fr. Snoj nas je počastil s svojim obiskom. Pripeljal se je v spremstvu okrajnega glavarja dr. Bratine in gimnazijskega ravnatelja ing. Zobca. V učilnici smo ga sprejeli. Zavodov ravnatelj je Njegovi ekscelenci izrekel prisrčno dobrodošlico, nakar je sam gospod minister nagovoril fante. Izjavil je, da ga vežejo na Martinišče posebni spomini, ker je v tem zavodu iskal pomoči in instrukcij v svojih študijskih letih. Vzpodbujal je fante k zvestobi do vere naših očetov in k ljubezni do lepe slovenske zemlje. Govoril je tako navdušeno in prepričevalno, da ob koncu govora ni bilo kraja gromovitemu ploskanju in vzklikanju. Njegovi ekscelenci smo hvaležni za obisk!

Sredi maja je 24 četrtošolcev zaključilo pouk. Deset izmed njih je bilo oproščenih od polaganja nižjega te-

čajnega izpita. V nagrado za njihov lepi uspeh jim je zavod pripravil izlet v Velike Dolenjce na madžarsko mejo. Še danes trdijo vsi ti odlikovanci, da lepšega izleta niso imeli v svojem življenju. Vso zaslugo ima pri tem gostitelj preč. g. župnik Horvat v Dolenjcih. Smeha in petja je bilo toliko, da se je menda župnišče v temeljih treslo. Bog bodi plačnik dobremu gospodu župniku za vse veselje, ki nam ga je pripravil!

V nedeljo 21. majnika smo počastili Marijo Pomočnico. Vreme nam je sicer bilo neugodno, vendar so se vse slovesnosti izvršile, čeprav ne v tistem sijaju, ki smo ga želeli. Na predvečer se je pričela slovesnost v župni cerkvi. Preč. g. Tkalec iz Zagreba je imel lep govor, ki so mu sledile pete litanije presv. Srca Jezusovega z blagoslovom. Nato se je razvila iz župne cerkve do Martinišča, ki je bilo z raznobarvnimi lampijončki lepo razsvetljeno, mirovna procesija z bakljami. Čaroben je bil

pogled na plamenečo reko, ki se je valila po soboških ulicah! Čulo se je iz nje le petje pobožnih pesmi in topla molitev h Kraljici miru, naj bi ona ohranila mir med narodi, kakor je to želel sveti oče Pij XII. Večerna

bili močno zaposleni z učenjem, saj pri obilnem delu človeku ni nikdar dolg čas. Posebno zadnji mesec, ko so dajali zaključne poteze svojim letnim ocenam, ni bilo časa misliti na kaj drugega. Zato so pa tudi dosegli zelo

Martinišče v Murski Soboti: *predstojniki in gojenci v šol. letu 1938/39.*

slovesnost se je zaključila na zavodskem dvorišču z blagoslovom.

Na praznik je bila na dvorišču pri okusno okrašenem oltarju slovesna služba božja. Slavnostni govor je imel g. dr. Kuk, ravnatelj iz Veržeja, mašo pa je pel gospod dekan Krantz. Sodeloval je s prav lepim, ubranim petjem združeni zbor gojencev in farnih pevcov.

Popoldne ob treh je bila pridiga in potem procesija s kipom Marije Pomočnice. In dasi se je vreme ves čas nekoliko kazilo, je vendar zmagała dobra velja in je vsa popoldanska slovesnost lepo potekla.

Šolsko leto se je nagnilo h koncu. Vsi naši gojenci so bili mnenja, da je letos nad vse pričakovanje hitro minilo. Zdelo se je, kot bi ga šele prejšnji mesec pričeli. To je znamenje, da so

lepe uspehe, saj imamo letos pri 101 gojencu kar šestnajst odličnjakov, 34 prav dobrih in padla sta samo dva.

V nedeljo, 4. junija, smo šli na izlet v lepo Bogojino. Naš zbor je med desetim opraviлом prav lepo zapel latinsko mašo, popoldne pa litanije pre-svetega Srca. Naše narodne pesmi in veselo vriskanje pa se je razlegalo po vsej okolici kar naprej in naprej. Ogle-dali smo si znamenito Plečnikovo cer-kev, zlezli smo na visoki cerkveni stolp, odkoder se nam je nudil prav lep razgled po vsem Prekmurju. Kako je šele bilo veselo in prijetno v hladni senci pred župniščem, ko smo imeli vsega po mili volji. Tedaj so se šele razvezali jeziki in razvnela mlada srca. Po blagoslovu smo se odpravili proti domu. Pot nas je vodila sredi mladih žitnih polj, da nismo čutili niti naj-

manjše utrujenosti. Zglasili smo se še v Ivanjcih na domu našega gospoda ravnatelja. Da se ni smo tam samo gledali je razumljivo. Polovico vasi se je zbralo okoli nas, da bi slišali naše veselo petje. Gojenci so bili z izletom nad vse zadovoljni, saj še doma kar ni hotela pesem potihniti.

Naslednji dan zvečer pa je prišel trenutek slovesa. Na dvorišču pod lipami so se zbrali predstojniki z gojenci k skupni poslovilni večerji.

Ob čarobni razsvetljavi raznobarnih lampijončkov, ob petju narodnih pesmi in veselih kupletov smo si povedali, kako se imamo radi in kako hočemo lepo preživeti počitnice, kakor to želi naš oče don Bosko. Ob tej priliki je tudi g. ravnatelj obdaril najboljše v šoli in najpridnejše v zavodu z lepimi knjigami, da bi jim bilo to kot nagrada in vzpodbuda za prihodnje leto.

UROŠEVAC

Naša župnija

Uroševski katoličani so bili do prihoda salezijancev dve leti in pol brez stalnega dušnega pastirja. V škofiji je veliko pomankanje duhovnikov; sedaj je po prizadevanju pokojnega svetniškega škofa dr. Gnidovca med duhovniki več kot polovica Slovencev. Škofiji se zdaj obetajo boljši časi. V malem semenišču v Prizrenu se namreč vzgajajo mladeniči, ki bodo to praznino sčasoma izpolnili.

Kako so danes veseli naši župljani, ker imajo stalnega duhovnika. Vsak dan prihajajo k sv. maši; ob nedeljah pa so kar pri dveh in pri večernicah.

Salezijanski zavod „Martinišče“ v Murski Soboti

Služba božja je procentno vzorno obiskana: od 400 župljanov jih pride ob nedeljah v cerkev do 300. Tudi slovenski naseljenci v Sojevem pridejo redno, pa imaj poldrugo uro daleč!

Prvo, česar se je lotil naš g. župnik, je bila hiša božja. Kako je danes čista in urejena, četudi je zelo revna. Manjka nam še cerkvenih paramentov, oblek za ministrante; v cerkvi še ni poštenega tlaka, pa tudi zvonika še ni, da bi naši verniki čuli zvon, nebeskega klicarja. A upamo, da nam Bog nakloni kakšnega dobrotnika v ožji domovini, potem bo pa to res hram božji, ki bo tudi po zunanosti obračal na sebe pozornost.

Pokopališče

Tudi to — zadnje počivališče vsakega katoličana — je bilo pri srečnem požrtvovalnem g. župniku. Prvi sprehod, ko smo prišli v Uroševac, je bil na pokopališče. A kakšno je bilo! Globoko smo vzdihnili: Tu ne bi radi počivali! S travo preraščeno, zapuščeno, živina je hodila po njem. — A danes je že vse v redu: lepa cesta vodi k njemu, plot je popravljen, grobovi urejeni. „Zdaj je še samo treba postaviti velik križ — to znamenje

rešenja, ki bo vidno daleč po uroševskem polju,“ tako smo dejali in se podali na delo. In res! Tudi križ — 5 m velik — smo že dobili; poklonil ga je zaveden katoličan, graditelj cerkva, g. Pilzel Jakob. Zdaj iščemo samo še dobrotnika, ki bi daroval „korpus“, to je Kristusa za na križ. Morda bodo te vrstice brali tudi taki, ki jim je Bog dal kaj več; pa se naj ti spomnijo te potrebe naše župnije. Bog jim bo bogat plačnik, a Križani bo s križa vabil k sebi tudi izgubljene ovčice, da bo kmalu en hlev in en pastir tudi tu med našimi južnimi brati.

Materinski dan

Na praznik Marije Pom., 24. maja, smo ga obhajali. To so bili nepozabni prizori. Še nikdar ni bila angelska miza tako oblegana od katol. uroševskih vernikov. Popoldne smo priredili proslavo v čast materam, pred cerkvijo na stopnicah so oratorijanci nastopali; dvorane še namreč nimamo. Kako so bile matere vesele te skromne prire-

ditve. Vendar so tudi one enkrat prišle na svoj račun. V teh krajih namreč žena sploh ni imela nikjer besede.

Tekma iz katekizma

Tudi to smo že imeli in sicer 25. junija. Deset junakov je tekmovalo za naslov prvaka. In kako so se pripravili, kar težko jih je bilo „loviti“. V komisiji, ki je ocenjevala odgovore, so bili člani naše KA. Tekma je bila pod milim nebom; celo drugoverci so se zanimali za to prireditve. Po 2 urni borbi je izšel zmagovalec: Lajčević Đorđe, učenec II. razr. ljudske šole v Uroševcu. Če pomislimo, da našim Albančkom še jezik dela preglavice, smo res lahko zadovoljni s prvim nastopom. Tekmovalci so prejeli lepa darila, kot blago za celo obleko, nove čevlje itd.

Po tekmi smo šli vsi v procesiji na pokopališče, kjer je g. župnik blagoslovil novi križ. Naj kliče in vabi k sebi vse, ki so raztreseni po lepem Kosovem polju.

Od tu in tam

Pomemben dan za salezijance na Japonskem. — Na praznik sv. Jožefa je bil v Miyazakiju posvečen za duhovnika prvi salezijanec Japonec. To je prvi vogelni kamen za duhovno stavbo naših misijonov na Japonskem. Domači duhovniki so najboljše poročstvo za razvoj in napredek katoliške vere v poganskih deželah.

Z zlato svetinjo je bil odlikovan. — Bogota, glavno mesto Kolumbije, je pred kratkim obhajalo štiristoletnico svoje ustanovitve. Ob tej priliki je bil ondodni salezijanski zavod odlikovan z zlato svetinjo za velike zasluge na vzgojnem polju. Odlikovanje je bilo izročeno v navzočnosti predsednika republike.

Prenos posmrtnih ostankov božjega služabnika Mihaela Rua. — Višje cerkveno sodišče je odredilo, da se pregledajo posmrtni ostanki prvega don Boskovega naslednika. V ta namen so 8. maja vpričo visokih cerkvenih in civilnih dostojanstvenikov odprli grobnico v Valsaličah, naložili krsto na voz in jo odpeljali v Oratorij. V kapeli svetih relikvij pod cerkvijo Marije Pomočnice se je nato

pod predsedstvom turinskega kardinala Fossatija izvršil kanonični pregled posmrtnih ostankov. Komisija je ugotovila, da so ostanki pristni in dobro ohranjeni. Po pregledu so jih spravili v novo krsto. Krsto so takoj zapečatili in jo v kapeli svetih relikvij položili v grob, v katerem je počivala Marija Mazzarello, preden je bila oklicana za blaženo.

Nova cerkev sv. Janeza Boska v Veroni. Dne 7. decembra l. l. je bila v ondodnem salezijanskem zavodu blagoslovljena nova veličastna cerkev sv. Janeza Boska. Ima tri ladje in je dolga 24 m, široka pa 21 m. Sezidana je v moderniziranem romanskem slogu. Blagoslovitvene slovesnosti se je udeležil tudi vrhovni predstojnik salezijancev, g. Peter Ricaldone.

Španska revolucija je poleg ogromne gmotne škode, ki jo je napravila ondi salezijanskim ustanovam, zahtevala med salezijanci tudi 110 smrtnih žrtev. V španske zavode se polagoma vrača novo življenje; vendar pa bo treba precej časa, preden se bodo zacelile rane, ki jih je zadala državljanska vojska.

Štiristoletnica Marijinega prikazovanja na Sveti gori se je slavila od 11. do 18. junija. Slavnosti se je udeležil en kardinal, 9 nadškofov in škofov in nad sto tisoč vernikov. V nedeljo dne 11. junija so milostno podobo slovesno prenesli s Svete gore v Gorico in jo postavili v glavni oltar goriške stolnice. Slavnosti so se potem ves teden nadaljevale. V soboto se je Marija med nepopisnim navdušenjem ljudstva vrnila na svojo Sveto goro, kjer so v nedeljo slovesnosti dosegle svoj višek. Glavno cerkveno opravilo je v navzočnosti visokih cerkvenih in civilnih dostojanstvenikov opravil beneški patriarh kardinal Piazza. Slovenske škofove sta zastopala bivši tržaški škof dr. Fogar in in krški škof dr. Srebrnič.

Kardinal La Puma novi pokrovitelj Salezijanske družbe. Sveti oče Pij XII., ki je bil prej kot papežev drž. tajnik pokrovitelj Salezijanske družbe, je postavil na to mesto velezaslužnega kardinala Vincencija La Puma, prefekta svete skupščine za redovnike. Novi visoki pokrovitelj je 22. maja obiskal našo osrednjo hišo v Turinu, kjer so mu pripravili nadvse si-

jajen sprejem. Vrhovni predstojnik g. Peter Rikaldone se mu je pristrčno zahvalil, da je prevzel pokroviteljstvo, nato pa mu je razkazal oratorijske znamenitosti. Kardinal pokrovitelj je ostal v Oratoriju tri dni.

Nov salezijanski škof. — Mesca maja je bil salezijanec Alojzij Laravoiere Morrow imenovan za škofa v Krišnagarju v Indiji. Novi škof je doma iz Texasa v Severni Ameriki in je bil 16 let tajnik apostolskega delegata na Filipinih, salezijanec mgra Pianija.

Visok obisk iz Turina. — Od 6. do 18. julija se je mudil v Jugoslaviji vrhovni katehet Sal. družbe g. dr. Peter Tirone, ki je bil svoj čas nekaj let ravnatelj na Rakovniku in pozneje inspektor poljsko-jugoslovanske inspektorije. Ogledal si je salezijanske ustanove v Sloveniji in v Zagrebu. Posebno ga je razveselil lepi napredek salezijanskega dela v naši domovini. Iz Jugoslavije je visoki obiskovalec odpotoval na Ogrsko, potem obišče še Slovaško, Poljsko, Litvo in se skozi Nemčijo vrne v Turin.

Sprejem gojencev v salezijanske zavode

Na Rakovniku

V zavod se sprejemajo samo telesno zdravi in moralno nepokvarjeni dijaki, ki obiskujejo klasično ali realno gimnazijo, ali kako drugo srednjo ali meščansko šolo v Ljubljani. Za vpis se je treba priglasiti najkasneje do 15. avgusta. Glede sprejemnih pogojev in drugih pojasnil se obrnite na Ravnateljstvo salezijanskega zavoda na Rakovniku, Ljubljana 8.

V Murski Soboti

Martinišče v Murski Soboti sprejema pridne in nadarjene dijake, ki obiskujejo tamkajšnjo realno gimnazijo. Iz zavoda v šolo samo tri minute. Pogoje in pojasnila daje Ravnateljstvo Martinišča v Murski Soboti.

V Veržeu

Pridni, nadarjeni in zdravi fantje, stari od 10 do 20 let, ki bi hoteli postati predvsem salezijanski duhovniki, se sprejemajo pod zelo ugodnimi pogoji. Natančnejša pojasnila daje Ravnateljstvo Marijanišča v Veržeu, p. Križevci pri Ljutomeru.

V Celju

V jeseni se odpre tukajšnji salezijanski dijaški konvikt. Sprejemni pogoji ugodni. Obrnite se na Ravnateljstvo Don Boskovega doma v Gaberju, Celje.

Dom Marije Pomočnice v Ljubljani

Sprejema pridne in nadarjene dijakinje za klasično ali realno gimnazijo. Naslov: Dom M. P., Ljubljana, Karlovška 22.

„Spomni se, o premila Devica Marija, da še nikdar ni bilo slišati, da bi bila ti koga zapustila, ki je pod tvoje varstvo pribežal.“ Te besede polaga sveta Cerkev v usta in srca kristjanov in jim budi zaupanje. Kako resnične so te besede, nam priča katoliški svet, ki poln hvaležnosti venomer kliče Mariji slavo in se neutrudno zahvaljuje za prejete dobrote. Odtod Marijine podobe po hišah ubožcev in palačah bogatinov, odtod Marijini oltarji v cvetju in morju lučic, odtod srebrna in zlata srca ob Marijinih oltarjih, odtod nepretrgane reke romarjev proti Marijinim svetiščem. Vse govori o Marijini dobroti in na ves glas vabi: „Vsi, ki ste žalostni in obteženi, pridite k meni in jaz vas bom poživila.“ Prihajajo in prejemajo.

„Naj mi odpusti Marija Pomočnica, ker se toliko časa nisem zahvalila za zopetno uslišanje,“ piše R. K. iz Nm. in nadaljuje: „Sokongreganistka je bila po nujni operaciji na robu groba. Zašepčem ji: »Zaupaj, Marija Pomočnica te bo ozdravila, pisala sem na Rakovnik, da molijo zate.« Začela sem devetdnevno tudi jaz in ob koncu devetdnevne je bila že doma in je hodila. Usmiljenke same so rekle, da je to čudežno. Naj don Boskova Marija z obilnimi milostmi povrne vam vsem, ki ste molili, da bo čim bogatejša Vaša žetev na duhovnem polju!“

Neža Matjašič iz Rakovca piše: „Bila sem v smrtni nevarnosti. Zatečem se k Mariji na Rakovnik in obljubim dar Mariji; uslišana sem. Bodi ji čast in hvala vekomaj!“

Marija Kebe (Jezero) piše: „Bolele so me noge. Nobeno zdravilo ni pomagalo. Zatekla sem se k Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku in sv. Mali Tereziji in

obljubila javno zahvalo, če bom uslišana. Bila sem uslišana, zato tisočera zahvala!“

Jerica Ažman v Ljubljani pošilja zahvalni dar s pripombo: „Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku in sv. Antonu za večkratno uslišanje, s prošnjo, da me podpirajo še nadalje.“

Bencik Janez iz Ptuja pošilja zahvalni dar za uslišano prošnjo in pristavlja: „Kdor je potreben pomoči, mu priporočim Marijo Pomočnico.“

Nadalje se zahvaljujejo: Vobič Katarina iz Semiča za večkratno pomoč v potrebah; — Reberšek Ivana iz Motnika za več uslišanih prošenj; — Gaber Frančiška iz Teharjev za hitro pomoč v zelo važni zadevi. — Marija B. od Sv. Jakoba ob Savi za ozdravljenje roke; — L. C. iz Tržiča, za večkratno uslišanje; — N. N. iz Tržiča za uslišano prošnjo; — F. G. iz Škal za pomoč pri izpitih; — M. R. od Sv. Tomaža za polajšanje bolezni.

„Molite za dobre in svete duhovnike! Gospod ne bo dopustil, da bi Cerkev ostala brez duhovnikov. Še vedno jih je v teku stoletij dajal, tudi takrat, ko se je zdelo, da so časi manj naklonjeni duhovniškemu poklicem.“

Okrožnica Pija XI. o duhovništvu.

SALEZIJANSKI VESTNIK izhaja vsak mesec. Letno stane 10 din (za inozemstvo 16 din). Izdaja: Salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Tiska sal. tiskarna, Rakovnik - Ljubljana. Predstavnik lastnika in tiskarne: dr. Jože Valjavec
Urednik: Tone Vode.

Sotrudniki! Sotrudnice!

Dne 8. septembra bo petnajst let, kar je bilo svetišče Marije P. na Rakovniku slovesno posvečeno. Od takrat obhajamo praznik Marijinega rojstva posebno slovesno. Tudi dotok romarjev je ta dan mnogo večji. Letos nameravamo to slovesnost toliko poudariti, da ne bo nič zaostajala za praznikom Marije Pomočnice, in to tembolj, ker je zunanjo slovesnost Marije Pomočnice pokvarilo deževno vreme. Pa tudi zato, da pokažemo hvaležnost za neštete dobrote, ki jih je v teh petnajstih letih delila Marija Pomočnica svojim častilcem in o katerih tako živo govorijo številna zlata in srebrna srca, ki vise ob oltarju, in neštete milosti, o katerih je poročal Vestnik. Število romarjev raste. Ne prihajajo le posamni romarji in romarice, ampak cele skupine. Število skupin se veča od leta do leta. To priča, da zaupanje do Pomočnice kristjanov raste, za kar se imamo zahvaliti pred vsem Mariji. To hvaležnost hočemo pokazati 8. septembra. Spored praznika bo isti, kakor je o prazniku Marije Pomočnice. Slovesnost, če bo dopuščalo vreme, bo zaključila procesija s kipom Pomočnice kristjanov. Vljudno povabljeni! Na veselo svjdenje!

Mesca majnika smo priložili Vestniku položnice za Sklad Marije P. Odzvalo se je toliko dobrotnikov, da smo prisiljeni izreči javno zahvalo. Sotrudniki in sotrudnice dobro pojmujejo, koliko stane šolanje in vzdrževanje duhovskih poklicev, zato je vsak radevolje žrtvoval svojim močem primeren znesek. Naj jim Bog stotero poplača!

Sotrudniki! Sotrudnice! Ne pozabite, da je sotrudništvo družba, ki jo je ustanovil sv. Janez Bosko po božjem navdihnjenju. Ne pozabite, da je sotrudnik za Bogom največji dobrotnik Salezijanske družbe. Ne pozabite, da salezijanski zavodi in cerkve rastejo in se množe s pomočjo sotrudništva. Ne pozabite, da sv. Stolica visoko upošteva družbo sotrudništva in jo je obdarila s premnogimi odpustki. Ne pozabite, da ste kot sotrudniki deležni vseh dobrih del, ki jih urši Salezijanska družba, in da boste imeli bogato plačilo. Zato vztrajajte in delujte! Sadovi vašega delovanja so vidni. Čaka pa še mnogo dela, zato pogumno naprej!

Nove knjige

Trpeča ljubezen. „Knjižic“ št. 133. Ganljiv življenjepis junaške žene, ki je bila 50 let prikovana na posteljo, pa je vse svoje trpljenje pogumno prenašala. Še več. Njena bolniška postelja je postala glasna prižnica, kjer so tisoči in tisoči naši tolažbo in vdanost v trpljenje. Knjižico prav gorko priporočamo posebno tistim, ki trpijo.

Obsedenca iz Ilfurta. „Knjižic“ št. 134. Pretresljiva zgodba dveh mladih bratov iz sredine prejšnjega stoletja, ki sta bila štiri leta obsedena od hudobnega duha. Knjižica je nadvse zanimiva in poučna.

Kristus in sodobni človek. „Knjižic“ št. 135. V vrvežu sedanjega časa, ko so ljudje tako rekoč pozabili misliti in se pehajo le za denarjem in za vsakdanjim kruhom, je podoba Jezusa Kristusa, tesarjevega sina iz Nazareta, mnogim zginila spred oči. Ako hočemo, da bo naše življenje zopet vredno življenja, je naprej potrebno, da spoznamo njega, ki nam je pravo življenje prinesel in je življenje samo. Šele potem bomo mogli po njem uravnati svoje življenje. Knjižica „Kristus in sodobni človek“ nam poljudno, jedrnat in prijemljivo prikazuje Jezusovo podobo v modernem svetu in njegov odnos do današnjega človeka. Zato jo prav vsem močno priporočamo.

Kristus Kralj. „Knjižic“ št. 136. Ta knjižica je izšla kot za bližnjo pripravo na kongres Kristusa Kralja. V njej nam pisatelj po domače pripoveduje, zakaj je Kristus res Kralj in kako je to, da njegovo kraljevsko dostojanstvo šele danes prihaja do veljave in izraza.

Vse omenjene knjižice se dobe na Rakovniku. Vsaka stane samo 1 dinar. Zahtevajte jih tudi po vseh katoliških knjigarnah. Lahko pa „Knjižice“ tudi naročite in jih boste dobivali redno vsakih štirinajst dni. Letno stanejo 24 din.

Salezijanska založba

vam priporoča tele knjige:

- Lemoyne - Vodé: Sv. Janez Bosko, v platno vezana knjiga din 50.-, po pošti 5.- din več.
- Silvin Sardenko: Marijine pesmi, broširana din 6.-, po pošti 1 dinar več.
- Dr. Jos. Valjavec: Vzor Marijinih družbenic, broširana din 2.-, po pošti 0.50 več.
- Vinko Lovšin: Katoliški verouk. Pomožno učilo za obrtno-nadaljevalne šole, v treh delih. Vsak del din 2.-, po pošti 0.50 več.
- Vinko Lovšin: V novo življenje. Knjižica za ženine in neveste. Broš. din 1.-, po pošti 0.25 več.
- Dr. Jerko Gržinčič: Svete pesmi; II. izdaja — v pripravi.
- Dr. Jerko Gržinčič: Miklavž prihaja, opereta, din 50.-, po pošti 2.-, din več. Besedilo samo 2 din.
- Dr. Jerko Gržinčič: Ježuščku, tri božične pesmi za mešani zbor, din 10.-, po pošti 1.50 več.
- Dr. Jerko Gržinčič: Kristusu Kralju, pet pesmi za mešani zbor, din 15.-, po pošti 1.50 več.
- Dr. Franc Knific: Junak s pristave, broš. din 8.-, po pošti 1.50 več.
- Dr. Josip Valjavec: Blaženi Janez Bosko, broširana din 8.-, po pošti 1.50 več.
- Dr. Franc Waland: Sv. Frančišek Saleški; broširana din 8.-, po pošti 1.50 več.
- Dr. Josip Valjavec: Mala Cvetka, IV. izdaja, broširana din 8.-, po pošti 1.50 več.
- Janez Bosko - A.L.: Mihec Magone; broš. din 5.-, po pošti 1 din več.
- Dr. Jos. Valjavec: Vzor mladine, broš. din 8.-, po pošti 1.50 več.
- Auffray-Logar: Vzgojna metoda sv. Janeza Boska, broširana din 12.-, po pošti 2 din več.
- Dr. Franc Knific: Pri božjem Srcu, zlata obreza din 20.-, rdeča 16.-, po pošti 1 dinar več.
- Dr. Jos. Valjavec: Duhovne vaje, zlata obreza din 16.-, rdeča 12.-, po pošti 1 dinar več.
- Karg-Vodenik: Mala skrivnost, III. izdaja, broširana din 3.- po pošti 0.50 več.
- Karg-Vodenik: V Zveličarjevi šoli I. del, broširana din 5.-, po pošti 1 dinar več.
- Karg-Vode: V Zveličarjevi šoli II. del, broširana din 5.-, po pošti 1 dinar več.

Sal. sotrudniki in sotrudnice 25 odstotkov popusta

Ako je naslovnik umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA 8